

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 347/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Miroslavou Erbenovou, Svätoplukova 32, Senec, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trnave v konaní ČVS: ORP-1521/1-VYS-TT-2021 a postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pri výkone dozoru v tomto trestnom konaní takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom orgánov činných v trestnom konaní označených v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal konať v napadnutom trestnom konaní bez zbytočných prietáhov a Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) zabezpečiť účinný dozor nad dodržiavaním zákonnosti v predmetnom trestnom konaní. Žiada priznanie finančného zadost'účinenia 6 500 eur a náhrady trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská a argumentácia sťažovateľa

2. Vyšetrovateľ uznesením z 25. apríla 2022 vzniesol [REDACTED] obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví, dôsledkom ktorého mala byť sťažovateľovi na zdraví spôsobená ujma. Sťažovateľ adresoval 11. marca 2026 Okresnej prokuratúre Trnava (ďalej len „okresná

prokuratúra“) žiadosť o preskúmanie postupu policajta a odstránenie prierahov v trestnom konaní podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ informuje, že v trestnom konaní prebiehalo znalecké dokazovanie. Vypracovanie jedného zo znaleckých posudkov trvalo 22 mesiacov. Podľa sťažovateľa nebol od 26. júla 2022 až do podania ústavnej sťažnosti vykonaný žiaden relevantný procesný úkon, ktorý by viedol k ukončeniu vyšetrovania a prípravného konania.

4. Po podaní žiadosti podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku nebolo o nej prokurátorom rozhodnuté a nebola zabezpečená náprava protiprávneho stavu. Prokurátor podľa sťažovateľa nedal pokyn ani sám neurgoval vyšetrovateľa, aby zabezpečil vyhotovenie znaleckého posudku. Zanedbal tým dozor a svojou nečinnosťou sa podieľal na opakovanom a trvajúcom porušovaní práv sťažovateľa ako poškodeného.

5. Sťažovateľ zdôrazňuje, že je obeťou trestného činu, a popisuje zdravotné problémy, ktoré sú dôsledkom dopravnej nehody, ktorú mal obvinený spôsobiť. Je obmedzovaný v predchádzajúcich spoločenských aktivitách a od tragickej nehody takmer päť rokov žije v právnej neistote, či a kedy dôjde k rozhodnutiu v trestnej veci a k rozhodnutiu o jeho nárokoch na náhradu škody.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému postupu vyšetrovateľa:

6. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, ktorého podstata vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou ústavného súdu uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu (m. m. napr. I. ÚS 480/2013, III. ÚS 456/2022, III. ÚS 345/2023, III. ÚS 472/2023). Rovnako by opačný záver znamenal popretie významu podústavného práva pri ochrane základných práv. Podústavné právo vytvára nielen orgány verejnej moci s ich osobitými právomocami, ale aj množstvo hmotnoprávných a procesnoprávných konštrukcií a inštitútov, ktorých súhrn vytvára právne prostriedky na ochranu základných práv. Preto podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd (m. m. napr. III. ÚS 454/2022, III. ÚS 455/2022, III. ÚS 456/2022, III. ÚS 345/2023, III. ÚS 472/2023).

7. Postup vyšetrovateľa v trestnej veci, v ktorej sťažovateľ vystupuje ako poškodený, podlieha pri úkonoch podľa Trestného poriadku dozoru prokuratúry tak, ako to vyplýva z § 230 ods. 1 Trestného poriadku. Dozor v prípravnom konaní vykonáva prokurátor nielen z úradnej moci, ale aj na základe osobitného návrhu podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého obvinený, poškodený a zúčastnená osoba majú právo žiadať prokurátora, aby bol preskúmaný postup policajta, najmä aby boli odstránené prierahy alebo iné nedostatky vo vyšetrovaní s tým, že

prokurátor je povinný žiadosť preskúmať a o výsledku žiadateľa upovedomiť. Preto je v právomoci prokurátora preskúmať akýkoľvek postup vyšetrovateľa v trestnom konaní a vyjadriť sa k tomu, či bol v súlade so zákonom.

8. Sťažovateľ mal v danej veci procesné postavenie poškodeného, a preto mu nič nebránilo, aby sa odstránenia porušenia svojich práv postupom vyšetrovateľa domáhal postupom podľa § 210 Trestného poriadku (porovnaj III. ÚS 455/2022). Toto svoje právo aj využil a 11. marca 2026 adresoval okresnej prokuratúre žiadosť podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku. Právomoc okresnej prokuratúry vybaviť predmetnú žiadosť predchádza právomoci ústavného súdu poskytnúť ochranu sťažovateľovým právam, ktoré mali byť podľa jeho názoru porušené postupom vyšetrovateľa. Preto bolo potrebné v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému postupu generálnej prokuratúry:

9. Z označenia porušovateľa základných práv a slobôd (strana 1 ústavnej sťažnosti), ako aj z návrhu na rozhodnutie vo veci samej (strany 8 a 9 ústavnej sťažnosti) bez pochybností vyplýva, že sťažovateľ považuje za porušovateľa svojich označených práv nielen vyšetrovateľa, ale aj generálnu prokuratúru. Žiadosť proti postupu vyšetrovateľa podľa § 210 ods. 1 Trestného poriadku však adresoval okresnej prokuratúre, nie generálnej prokuratúre. Sťažovateľ síce v ústavnej sťažnosti naznačuje jednotnosť prokuratúry ako mocenskej sústavy v štáte, pre ústavný súd je však z pohľadu § 123 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde dôležitou dostatočne konkrétna identifikácia toho, kto podľa názoru sťažovateľa jeho základné práva a slobody porušil. Zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov v § 38 ods. 1 jasne uvádza, že prokuratúru tvoria tri kategórie štátnych orgánov, a to generálna prokuratúra, krajské prokuratúry a okresné prokuratúry. Z pohľadu identifikácie orgánu verejnej moci, ktorý má byť podľa sťažovateľa porušovateľom jeho práv, preto nie je možné zamieňať generálnu prokuratúru s okresnou prokuratúrou, na ktorej je služobne zaradený prokurátor vykonávajúci dozor v konkrétnom trestnom konaní.

10. Z uvedených dôvodov výhrady, ktoré sťažovateľ predniesol v odôvodnení ústavnej sťažnosti a ktoré sú svojou povahou identifikovateľné výlučne s okresnou prokuratúrou, nie je možné vzťahovať na generálnu prokuratúru. Generálna prokuratúra, ako to vyplýva z ústavnému súdu disponibilných podkladov, nerealizovala vo veci dozoru nad trestným konaním, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako poškodený, žiadne právomoci, preto je vylúčené, aby sa ocitla v pozícii porušovateľa označených práv sťažovateľa. V tejto časti je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ústavný súd ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

11. Pre úplnosť považuje ústavný súd za potrebné ozrejmiť, že nebol dôvod vyzývať sťažovateľa na odstránenie vnútorných rozporov ústavnej sťažnosti uvedených v bode 9 tohto uznesenia. Aj keby na základe výzvy sťažovateľ potvrdil a definitívne ustálil, že za porušovateľa svojich práv považuje okresnú prokuratúru, neprichádzalo by do úvahy prijať ústavnú sťažnosť v predmetnej časti na ďalšie konanie. Novelou Trestného poriadku účinnou od 15. marca 2024 boli rozšírené oprávnenia subjektov trestného konania (teda aj poškodeného) žiadať o preskúmanie postupu orgánu činného v trestnom konaní v prípravnom konaní nielen vo vzťahu k vyšetrovateľovi, ale aj vo vzťahu k dozorovému prokurátorovi. Poškodený tak môže podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku požiadať o preskúmanie postupu prokurátora v prípravnom konaní tak, aby boli odstránené ním spôsobené prieťahy alebo iné nedostatky. Žiadosť podľa § 210 ods. 2 Trestného

poriadku vybavuje prokurátor bezprostredne nadriadenej prokuratúry. Príslušný prokurátor žiadosť preskúma a o výsledku upovedomí žiadateľa. Žiadosť podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku tak je právnym prostriedkom nápravy, ktorý je poškodenému v prípravnom konaní bezprostredne a priamo dostupný. Ústavná sťažnosť sťažovateľa, ak by ustálil, že smeruje proti okresnej prokuratúre, by tak musela byť odmietnutá ako neprípustná podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, keďže sťažovateľ netvrdí ani nepreukazuje, že by žiadosť podľa § 210 ods. 2 Trestného poriadku využil.

12. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku nebol dôvod rozhodovať o ďalších návrhoch prednesených sťažovateľom v petite ústavnej sťažnosti (príkazy konať, finančné zadost'učinenie, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu